

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **NOVOSTORE s. r. o.**, IČO 01837532
se sídlem Libušská 319/126, 142 00 Praha 4

zastoupeného Mgr. Liborem Hubáčkem, MBA, advokátem
se sídlem Malé Náměstí 73, 256 01 Benešov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2022, č. j. 3397/22/5300-21444-712862,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl žalobcova odvolání a potvrdil dodatečné platební výměry vydané dne 12. 2. 2021 Finančním úřadem pro hl. m. Prahu. Dodatečným platebním výměrem, č. j. 927829/21/2012-50521-104473, byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2019 ve výši 390 507 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 78 101 Kč. Dodatečným platebním výměrem, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

j. 930350/21/2012-50521-104473, byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2019 ve výši 362 265 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 72 453 Kč a dodatečným platebním výměrem, č. j. 930991/21/2012-50521-104473, byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2019 ve výši 393 113 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 78 622 Kč.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve namítá, že dodatečné platební výměry nebyly řádně doručeny, neboť žalobce byl zastoupen pro celé řízení advokátem, kterému ale správce daně dodatečné platební výměry nedoručil. Rozhodnutí byla vydána jako výsledek daňové kontroly, a musela být proto doručována zástupci žalobce, který měl udělenou plnou moc k zastupování v celém řízení o daňové kontrole. Žádný předpis neurčuje, že pro zaslání výsledků daňové kontroly by měla být udělena generální plná moc. Žalobce neměl v úmyslu udělit generální plnou moc evokující zastoupení ve všech věcech žalobce, ale jen pro konkrétní řízení a logicky i pro výstup v podobě dodatečných platebních výměrů. Navíc ve druhém odstavci plné moci je uvedeno, jaké úkony je zmocněnec oprávněn činit. Z rozsahu udělené plné moci je tedy zjevné, že se zmocnění vztahuje nejen na daňovou kontrolu, ale i na další ve druhém odstavci uvedené úkony, které přesahují rámec daňové kontroly, a zmocněnec je tudíž oprávněn činit veškerá právní jednání.
3. Žalobce dále považuje rozhodnutí za nezákonná z důvodu, že daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce sice unesl prvotní břemeno důkazní o doložení formálně právního stavu obchodních transakcí, neunesl však důkazní břemeno týkající se existence uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobce provozoval po celé ČR několik maloobchodů s textilem a obuví zahrnující objem tisíců prodaných položek. V rámci daňového řízení dodal daňové a účetní doklady obsahující označení zakoupeného zboží, jeho množství a cenu, za které bylo koupeno. Žalovaný žalobci vytýká, že zboží bylo nedostatečně označeno, pokud bylo uvedeno např. „ponožky“, „legíny“, „peněženka“ nebo „kufr“. S tímto názorem žalobce nesouhlasí. Pokud by na daňovém dokladu bylo uvedeno např. „triko pánské modré velikost L“, pak by při množství prodávaného zboží nebylo nikdy možno ztotožnit nákup s prodejem, když by z pohledu žalovaného nebylo dostatečně a věrohodně prokázáno, že jde o konkrétní tričko uvedené současně na příjmovém a na výdajovém daňovém dokladu. Dle žalobce neexistuje příčinná souvislost mezi uvedením podrobného nebo méně podrobného popisu nakupovaného zboží a nárokem na odpočet daně z přidané hodnoty.
4. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, který formu plateb žalobce považuje za rizikovou, neboť provádění hotovostních plateb je běžnou obchodní praxí. Žalovaný v případě plateb provedených po dni uskutečnění zdanitelného plnění uvádí jako příklad pouze tři případy. Žalovaný by však měl přesně definovat počet případů a uvést, jaký vliv to má na jeho rozhodnutí. Navíc z pohledu DPH je důležité datum uskutečnění zdanitelného plnění, nikoli datum platby. Žalobce navíc brojí proti tomu, že žalovaný žalobci vyčítá, že podpisy na příjmových dokladech jsou nečitelné, neboť takový požadavek jde za hranu běžného obchodního styku.
5. Žalobce namítá, že skutečnost, že někteří dodavatelé nereagovali na výzvu správce daně a jsou nekontaktní, nelze žalobci klást k tíži. Pro žalobce je podstatné, že dodavatelé byli kontaktní v době, kdy docházelo k předmětným zdanitelným plněním a nic nenásvědčovalo jakékoli odchylce od standardního obchodního styku, neboť tito dodavatelé fungovali, byli zapsáni v obchodním rejstříku s konkrétním sídlem a jednatelem, podávali kontrolní hlášení

a nebyli nespolehlivými plátcí. Správce daně je povinen hodnotit důkazy z pohledu předmětných zdaňovacích období. Žalobce rovněž namítá, že správce daně měl v rámci celorepublikové působnosti za účelem zjištění skutečného stavu věci nahlédnout do evidence kontrolních hlášení, daňových přiznání a placení daně z přidané hodnoty dodavatelů v předmětných obdobích.

6. Žalobce dále uvádí, že žalovaný nepochopil, jakým způsobem probíhaly obchodní případy žalobce a jaké byly zvyklosti mezi žalobcem a jeho dodavateli. Tyto zvyklosti se dle žalobce nevymykaly z běžných obchodních zvyklostí, k čemuž žalobce cituje z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 1. 2016, č. j. 57 Af 7/2014-125. Žalobce také považuje tvrzení žalovaného ohledně pobíhajícího trestního stíhání za naprostý excés. Namítá, že je nepřípustné, aby správce daně pouze na základě usnesení o zahájení trestního stíhání dospěl k závěru, že se žalobce účastnil daňového podvodu. Žalobci nelze klást k tíži, že v řetězci dodávek je jiná transakce zatížená skutečnostmi, o kterých žalobce neví. Naopak je to žalovaný, který má prokazovat, že k daňovému podvodu došlo. Žalobce přijal veškerá opatření, aby zjistil, že přijaté plnění není součástí podvodu. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nectil zásadu presumpce neviny.
7. Žalobce dále namítá, že žalovaný žalobci nesprávně vytýká, že nepředložil skladovou evidenci a evidenci vydaných faktur, ze kterých by bylo patrné, že žalobce předmětná plnění použil ke své ekonomické činnosti. Žalobce ale řádným způsobem vedl elektronickou evidenci tržeb, do které měl žalovaný možnost nahlédnout a ze které mohl zjistit, jaké zboží a jakým způsobem v rámci své podnikatelské činnosti prodával. Žalobce také poukázal na to, že správci daně i žalovanému poskytl veškerou součinnost. Daňové doklady prošly dvojí kontrolou. Nejdříve u jednatele žalobce a dále u účetní a z pohledu legitimního podnikatele byly v pořádku. Žalobce tvrdí, že žalovaný neprokázal, že daňové doklady postrádají náležitosti podle § 72 zákona o DPH a že bezvadný daňový doklad je sám osobě důkazním prostředkem prokazujícím přijetí plnění od na faktuře uvedeného dodavatele. K prokázání pochybností správce daně žalobce namítl, že tyto nebyly opřeny o konkrétní skutkové důvody a že závěry daňových orgánů jsou náhodné a zcela subjektivní bez objektivních nálezů. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, a dodává, že správce daně měl provést analýzy finančních toků mezi ním a jeho dodavateli.
8. Správce daně si dle žalobce vykládá rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu příliš široce v tom smyslu, že jsou-li zjištěny jakékoli nestandardnosti v obchodním řetězci, vybírá daň kdekoli v tomto řetězci, a to i vícekrát. Žalobce je tedy přesvědčen, že bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce přijal zdanitelná plnění v podobě zboží, jak bylo deklarováno v daňových dokladech vystavených dodavateli za předmětná zdaňovací období, a že je použil v rámci svých ekonomických činností. Správce daně však souladu s § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neprokázal existenci důvodných pochybností stran tvrzení žalobce, a nemohl tak na žalobce přenést důkazní břemeno.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Setrval na svém dosavadním právním názoru a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Přitom zdůraznil, že ohledně daňových dokladů číslo 11900368 a číslo 191001961 žalobce nesplnil ani formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně –

jejich předložení. V případě ostatních dokladů pak neunesl své důkazní břemeno ohledně prokázání, že jím přijatá deklarovaná plnění byla fakticky uskutečněna tak, jak je uvedeno na daňových dokladech, a že byla využita k jeho ekonomické činnosti, čímž neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně z plnění podle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).

10. K námitce nedoručení dodatečných platebních výměrů žalovaný uvedl, že daňová kontrola byla ukončena doručením oznámení o ukončení daňové kontroly, k němuž je přiložena zpráva o daňové kontrole podepsaná úřední osobou. Jak oznámení o ukončení daňové kontroly, tak zpráva o daňové kontrole byly řádně doručeny v souladu s plnou mocí zmocněnci. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Afs 414/2018-27, žalovaný konstatoval, že daňová kontrola je postupem správce daně, který je součástí dílčího nalézacího řízení a který je pevně ohraničen jeho zahájením a ukončením. Zmocněnec žalobce byl zmocněn pouze k zastupování v průběhu daňové kontroly, správce daně tedy nebyl oprávněn dodatečné platební výměry doručit zmocněnci. Nebyl oprávněn přistupovat k rozsahu zmocnění uvedeného v plné moci tak extenzivně, jak to navrhuje žalobce. Žalovaný navíc upozornil, že odvolání byla spolu s novou plnou mocí podána prostřednictvím zmocněnce, proto je nutno uzavřít, že zmocněnci musely být dodatečné platební výměry materiálně doručeny nejpozději v den podání odvolání.
11. Žalovaný dále s poukazem na napadené rozhodnutí konstatoval, že správcem daně zjištěné skutečnosti ve svém souhrnu byly způsobilé vyvolat důvodné a komplexní pochybnosti, zda byla daná plnění uskutečněna v deklarovaném rozsahu, deklarovaným způsobem a deklarovanými dodavateli a že byla použita k ekonomické činnosti žalobce, čímž bylo na žalobce přeneseno důkazní břemeno. Bylo tedy na žalobci, aby vedle své zákonné povinnosti předložit daňové doklady, pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal tak oprávněnost nároku na odpočet daně. Jelikož žalobce tyto pochybnosti nevyvrátil, když nepředložil žádné důkazní prostředky, kterými by přijetí plnění v souladu s daňovými doklady a jejich použití ke své ekonomické činnosti prokázal, správce daně žalobci nárok na odpočet z těchto plnění odepřel.
12. Žalovaný dále uvedl, že nedostatečná a neurčitá specifikace předmětu plnění, ze které nelze zjistit, kolik čeho měl žalobce přijmout, ve spojitosti s dalšími nestandardnostmi předmětných transakcí, vzbudila důvodné pochybnosti správce daně o tom, zda bylo plnění žalobcem přijato v deklarovaném rozsahu.
13. Z předložených příjmových pokladních dokladů vyplývá, že mnohé platby byly hrazeny nikoliv ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, nýbrž až s časovým odstupem, a to i po datu splatnosti uvedeném na daňových dokladech. Vzhledem k vysokému množství daňových dokladů hrazených s časovým odstupem lze uzavřít, že takovýto způsob hrazení daňových dokladů, kdy úhrady neprobíhaly současně s dodávkami, představuje žalobcovu běžnou obchodní praxi, nikoliv jen nějakou nepřesnost při velkém objemu nákupů, jak žalobce v žalobě tvrdí. K námitce žalobce, že žalovaný uvedl pouze tři doklady, které byly hrazeny s časovým odstupem od uskutečnění plnění, žalovaný uvedl, že z napadeného rozhodnutí a správního spisu je zjevné, že se nejednalo pouze o tři doklady. K námitce žalobce ohledně nečitelnosti podpisů na příjmových dokladech žalovaný uvedl, že žalobce ve své argumentaci nijak nevyvrací, že z příjmových dokladů není patrné, kdo od něj platbu v hotovosti přijal, a tedy zda se jednalo o osoby oprávněné jednat za deklarované dodavatele. Žalobce v průběhu řízení ani žádnou takovou osobu neoznačil. K deklarovaným dodavatelům žalovaný uvedl, že z obchodního rejstříku byly v době uskutečnění zdanitelných plnění patrné skutečnosti,

na základě kterých lze dojít k závěru o vyšší rizikovosti takových dodavatelů. Obchodní styk žalobce s dodavatelem se zcela vymyká běžným obchodním transakcím. Žalobcovu tvrzení, že nakoupené zboží hradil v režimu „cash and carry“ žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvrátil. Tvrzení, že z elektronické evidence tržeb je zjevné, jaké zboží žalobce při své podnikatelské činnosti prodával, rovněž není pravdivé, neboť údaje z elektronické evidence tržeb vůbec nevypovídají o povaze zboží, které bylo předmětem jednotlivých transakcí a nelze z nich určit vazbu mezi nakoupeným a prodaným zbožím. Žalobcovu tvrzení, že disponuje-li bezvadným daňovým dokladem, je tento sám o sobě důkazním prostředkem prokazujícím přijetí plnění od na faktuře uvedeného dodavatele, je v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů.

14. K argumentaci žalobce ohledně vedeného trestního řízení žalovaný uvedl, že usnesení o zahájení trestního stíhání představuje legitimní zdroj informací, které mohou prohloubit či naopak vyvrátit pochyby správce daně ohledně souladu přijatých plnění s údaji deklarovanými v daňových dokladech. Žalovaný zdůraznil, že informace z trestního stíhání nebyly důvodem, proč se správce daně začal předmětnými transakcemi zabývat, avšak jakmile tyto informace vyšly v průběhu prvostupňového řízení najevo, byly jeho již tak důvodné pochybnosti dále umocněny. Samotné využití údajů z trestního řízení v daňovém řízení nesouvisí s presumpcí neviny coby zásadou trestního práva. Správce daně v daňovém řízení provádí vlastní hodnocení důkazů v souladu s § 8 daňového řádu, přičemž samotný závěr správce daně vychází právě z vlastního hodnocení důkazů, nikoliv ze samotných údajů získaných z trestního řízení.
15. Žalovaný se vyjádřil i k možnému významu závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208 (dále též „rozsudek Kemwater“), který byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce přijetí plnění ve sjednaném rozsahu a deklarovaným způsobem neprokázal. Žalobce vedle pochybností o rozsahu a způsobu poskytnutí plnění neodstranil v daňovém řízení ani pochybnosti správce daně o osobě dodavatelů plnění. Žalobce v řízení nevzněl námitky stran jiného skutečného dodavatele, a tedy ani žádného jiného (náhradního) dodavatele neoznačil a neprokázal. Ani z daňového řízení a provedeního dokazování s jistotou nevyplynulo, kdo byl skutečným dodavatelem plnění tak, aby správce daně mohl ověřit, že se jednalo o plátce DPH. Žalovaný má tedy za to, že jeho závěr učiněný v daňovém řízení, podle kterého žalobci nelze nárokováný odpočet DPH přiznat, ob stojí i po rozsudku Kemwater.

Průběh řízení před daňovými orgány

16. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
17. Dne 28. 2. 2020 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za zdaňovací období březen až květen 2019. Žalobce uplatnil za zdaňovací období březen 2019 nárok na odpočet ze zdanitelných plnění v podobě zboží přijatých od dodavatelů Estate Corporation s.r.o. (dále jen „Estate“), Angel MISE s.r.o. (dále jen „Angel“), GOLDWORT s.r.o. (dále jen „GOLDWORT“), LYWON NEW TRADE s.r.o. (dále jen „LYWON“), FORIANA, s.r.o. (dále jen „FORIANA“), Incomp s.r.o. (dále jen „Imcomp“), ZX GROUP s.r.o. (dále jen „ZX“) v celkové výši 390 507 Kč. Za zdaňovací období duben 2019 uplatnil žalobce nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění v podobě zboží od dodavatelů Estate, Angel, J.K.M.L. Trade s.r.o. (dále jen „J.K.M.L.“), GOLDWORT, LYWON, Incomp a ZX v celkové výši 362 265 Kč. Za zdaňovací období květen 2019 uplatnil žalobce nárok na odpočet

ze zdanitelných plnění v podobě zboží přijatých od dodavatelů Estate, Angel, J.K.M.L., GOLDWORT, LYWON, FORIANA, Incomp a ZX v celkové výši 393 113 Kč.

18. Na základě provedení dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce nemá nárok na odpočet z předmětných zdanitelných plnění, neboť neprokázal, že se plnění uskutečnila tak, jak je deklarováno na daňových dokladech, tj. že byla uskutečněna v deklarovaném rozsahu, deklarovaným způsobem, deklarovanými dodavateli a že byla použita k ekonomické činnosti. Dále žalobce nepředložil daňové doklady č. 11900368 od dodavatele GOLDWORT a č. 191001962 od dodavatele LYWON, a nesplnil tak ani formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně. Správce daně žalobci předmětné nároky na odpočet DPH v celkové výši 1 145 885 Kč za zdaňovací období březen až květen 2019 neuznal a žalobci doměřil dodatečnými platebními výměry DPH a stanovil zákonnou povinnost uhradit penále. Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, která žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.
19. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že na daňových dokladech je předmět plnění vymezen velmi obecně. Zcela chybí jakékoli bližší údaje, které jsou u prodeje textilní zboží obvyklé, jako je např. uvedení velikosti, barvy či materiálu. Na některých dokladech není ani základní rozlišení, zda se mělo jednat o zboží pánské, dámské či dětské. K daňovým dokladům nebyly připojeny žádné doklady, z nichž by bylo možné absentující údaje zjistit. Nedostatečná specifikace vzbuzuje pochybnosti, zda bylo plnění žalobcem přijato v deklarovaném rozsahu, neboť vzhledem k neurčitému označení deklarovaného plnění nelze zjistit, kolik čeho měl žalobce přijmout.
20. Skutečnost, že platby byly realizovány s časovým odstupem od uskutečnění zdanitelného plnění, nekoresponduje s vyjádřením žalobce, ve kterém uvedl, že zboží je v areálu „SAPA“ vybráno na místě a placeno v hotovosti. Žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, uvedl, že hotovostní platby jsou rizikové, a to zejména s přihlédnutím k absenci jakýchkoli jiných dokladů. Z dokladů nelze ani zjistit, komu bylo zboží zapláceno, neboť tyto jsou opatřeny nečitelnými podpisy. Nadto měl žalovaný za to, že hotovostní platby neměly ekonomické opodstatnění v situaci, kdy měly být realizovány s časovým odstupem. Žalobce dále ani nevěděl, zda a kolik zaměstnanců měl v prověřovaných obdobích a kolik měl provozoven. Deklarovaní dodavatelé pak neměli žádné zaměstnance, provozovny a jejich sídla jsou mimo areál SAPA. Žalobce neoznačil žádné osoby, s nimiž měl v obchodních transakcích jednat. Tvzení žalobce, že k výběru zboží docházelo v areálu SAPA, tak nemá oporu ve skutkových zjištěních. K předložené smlouvě o podnájmu nebytových prostor žalovaný uvedl, že tato se týkala pouze podnájmu kancelářských prostor, nikoliv prostor ke skladování, jak tvrdil žalobce. Oprávnění žalobce užívat kancelářský prostor v administrativní budově přiléhající k tržnici SAPA samo o sobě neprokazuje dodání předmětného zboží tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech.
21. Pochybnosti správce daně byly umocněny zjištěními týkajícími se deklarovaných dodavatelů, u kterých se uskutečnění předmětných plnění nepodařilo ověřit. K nekontaktnosti deklarovaných dodavatelů žalovaný uvedl, že tato skutečnost nebyla žalobci dávana k tíži, ale přiměla správce daně se transakcemi více zabývat. Zjištění o rizikovosti svých obchodních partnerů mohl učinit i žalobce, neboť u některých společností došlo na podzim roku 2018 k personálním změnám v osobách jednatelů a společníků. Některé změnilly svá sídla a obchodní firmy. U všech dodavatelů byly zjištěny personální, popř. jiné významné změny, které nastaly krátce před realizací předmětných obchodních transakcí.

22. V průběhu řízení vyšlo dále najevo, že žalobce měl dle usnesení o zahájení trestního stíhání stát na uměle vytvořeném toku faktur a profitovat z něj tím, že měl zahrnovat fiktivní faktury do nákladů, čímž si měl snižovat daňovou povinnost či nárokovat nadměrný odpočet. Z usnesení dále vyplynulo, že jeden z dodavatelů žalobce měl v předmětných zdaňovacích obdobích za jednatele fiktivní osobu. Tyto skutečnosti přispěly k prohloubení pochybností vyslovených správcem daně, neboť z šetření policejního orgánu vyplývá, že deklarovaný dodavatel měl vystavovat fiktivní daňové doklady a jednatelem dodavatele žalobce měla být nadto fiktivní osoba.
23. Správce daně tedy dle žalovaného unesl své důkazní břemeno, když dostatečně prokázal existenci důvodných pochybností stran tvrzení žalobce. Žalobce však vlivem absence relevantních důkazních prostředků své důkazní břemeno neunesl. Dle žalovaného nebyla prokázána spolehlivá auditní stopa a ani nebylo prokázáno použití deklarovaného zboží v rámci ekonomických činností žalobce, neboť žalobce nepředložil skladovou evidenci, evidenci zásob ani žádné jin důkazní prostředky, jimiž by tuto skutečnosti prokázal, přičemž s ohledem na naprosto obecný předmět plnění na dokladech nelze zjistit žádné bližší údaje z žalobcem předložených evidencí. Žalobce tedy neprokázal, jakým způsobem s konkrétním zbožím naložil. Dle žalovaného vykazuje předestřený obchodní model značně nelogické prvky a musel být založen na naprosto nadstandardní důvěře obchodních partnerů, když měli deklarovaní dodavatelé, bez smluvního zajištění, při absenci dodacích listů a zcela obecně uvedeném předmětu plnění na daňových dokladech, žalobci postupně dodávat plnění vysoké hodnoty, jehož hotovostní úhrady měly probíhat až s časovým odstupem od jeho dodání.
24. K údajům z elektronické evidence tržeb žalovaný konstatoval, že o povaze poskytnutého zboží či služeb tyto údaje nevypovídají nic, neboť z uvedených dat nelze zjistit, jaké zboží či služba bylo předmětem jednotlivých hotovostních transakcí. K údajům z kontrolních hlášení žalovaný uvedl, že neprokazují, zda skutečně k vykázaným plněním došlo. Žalovaný konstatoval, že ani důkazními prostředky zajištěnými a vyhodnocenými v odvolacím řízení se nepodařilo prokázat faktické dodání zdanitelných plnění žalobci deklarovanými dodavateli, v deklarovaném rozsahu, deklarovaným způsobem a použití deklarovaných plnění k ekonomické činnosti žalobce. Žalovaný dále uvedl, že správce daně postupoval v dané věci správně a případná argumentace unesením C-610/19 či věcí sp. zn. 1 Afs 334/2017, která je projednávána v rozšířeném senátu, není relevantní.
25. K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný předně uvedl, že se jimi zabýval v té míře obecnosti, v níž byly formulovány. K námitce absence řádného doručení žalovaný uvedl, že rozsah plné moci byl omezen na daňovou kontrolu, ukončením daňové kontroly tedy plná moc zanikla a dodatečné platební výměry byly správně doručovány přímo žalobci. K námitce, že žalobce prokázal splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet, žalovaný s poukazem na svou předchozí argumentaci uvedl, že žalobce relevantní pochybnosti správce daně nikterak nevyvrátil. Žalobci nic nebránilo, aby již v průběhu prověřovaných obchodních transakcí shromáždil dostatek důkazních prostředků, jimiž by svá tvrzení prokázal. Správce daně rovněž nepochybil, pokud použil jako důkazní prostředek usnesení policejního orgánu. Pochybnosti správce daně primárně vycházely z jiných skutkových zjištění, informace z trestního řízení pochybnosti jen prohloubily.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
27. Soud se nejprve zabýval námitkou absence řádného doručení dodatečných platebních výměrů.
28. Podle § 27 odst. 1 daňového řádu si osoba zúčastněná na správě daní může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat. Podle § 28 odst. 1 daňového řádu je zmocnitel povinen vymezit rozsah zmocnění tak, aby bylo zřejmé, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje. Ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu dále stanoví, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.
29. V posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že správce daně nepochybil, pokud dodatečné platební výměry doručil žalobci, a nikoliv jeho zmocněnci. Soud souhlasí se žalovaným, že ze struktury plné moci ze dne 28. 2. 2020 založené ve správním spisu vyplývá, že zmocněnec byl jménem žalobce oprávněn činit všechny úkony vyjmenované v druhém odstavci, avšak toliko v rozsahu uvedeném v prvním odstavci, tj. v rozsahu daňové kontroly. V souladu s § 88a odst. 1 daňového řádu je daňová kontrola ukončena doručením oznámení o ukončení daňové kontroly, k němuž je přiložena zpráva o daňové kontrole podepsaná úřední osobou. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 9. 2006, č. j. 1 Afs 116/2005-137, který se sice vztahuje k zákonu o správě daní a poplatků, avšak uvedený závěr je dle stanoviska soudu použitelný i za účinnosti daňového řádu: „*Daňová kontrola je svou povahou procesem kontrolním a nikoliv rozhodovacím. Případný dodatečný platební výměr, jímž by správce daně na základě výsledků daňové kontroly doměřil daň, již není součástí daňové kontroly.*“ Jelikož dodatečné platební výměry tedy součástí daňové kontroly nejsou, došlo k jejich účinnému doručení, neboť byly doručeny zákonnému adresátovi – žalobci.
30. Na okraj soud doplňuje, že i pokud by bylo doručení dodatečných platebních výměrů vadné z důvodů tvrzených žalobcem, není zřejmé, jak by tím byl žalobce zkrácen na svých právech. Jak totiž vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, procesní pochybení při doručování nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud se s jeho obsahem adresát prokazatelně seznámí. Jinak řečeno, takové rozhodnutí je tzv. materiálně doručeno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, či ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95). Zde se tak nepochybně stalo, neboť žalobce podal včasná odvolání proti dodatečným platebním výměrům prostřednictvím zmocněnce spolu s novou plnou mocí, jež byla zmocněnci udělena dne 25. 2. 2021. Žalobce tedy prostřednictvím zmocněnce podal odvolání, v nichž uplatnil věcné námitky proti dodatečným platebním výměrům, z čehož je patrné, že zmocněnec žalobce byl s jejich obsahem seznámen, přičemž o odvoláních bylo věcně rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Žalobce navíc v odvolání ani v podané žalobě žádné zkrácení na procesních právech v důsledku (hypotetické) chyby při doručení dodatečných platebních výměrů nenamítal.

31. Ve čtvrté části žaloby žalobce sporuje některá dílčí zjištění daňových orgánů, přičemž stěžejní námitkou je, že žalobce unesl důkazní břemeno týkající se existence uskutečnění zdanitelného plnění. Dle žalobce to byl naopak správce daně, který své důkazní břemeno neunesl, neboť neprokázal v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu existenci důvodných pochybností stran tvrzení žalobce.
32. Rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se věnuje obsáhlá judikatura správních soudů. Odkázat lze například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, ve kterém soud popsal rozložení důkazního břemene následovně: *„Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Afs 14/2012-65, ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010-124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek čj. 2 Afs 24/2007-119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS čj. 1 Afs 39/2010-124, či čj. 2 Afs 24/2007-119).“*
33. V projednávaném případě žalobce uplatnil v rámci zdaňovacích období březen 2019, duben 2019 a květen 2019 nárok na odpočet DPH na základě daňových dokladů od 8 dodavatelů, jejichž předmětem byl nákup a prodej smíšeného zboží (viz bod [59] napadeného rozhodnutí). Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ve vztahu k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně žalobce neunesl v případě daňových dokladů č. 11900368 od dodavatele GOLDWORT a č. 191001962 od dodavatele LYWON ani primární důkazní břemeno, když tyto doklady vůbec nepředložil. Vůči této skutečnosti se žalobce v žalobě nevymezuje.
34. Z napadeného rozhodnutí se dále podává, že ve vztahu k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně na základě ostatních dokladů žalobce primární důkazní břemeno unesl, když správci daně předložil předmětné daňové doklady spolu s příjmovými pokladními doklady, evidencí pro účely DPH, účetními knihami a smlouvou o podnájmu nebytových prostor. Avšak správce daně nabyl pochybnosti, zda byla daná plnění uskutečněna v deklarovaném rozsahu, deklarovaným způsobem a deklarovanými dodavateli a zda byla použita k ekonomické činnosti žalobce.
35. Správce daně pojal dle stanoviska soudu relevantní pochybnosti o tom, zda bylo plnění žalobcem přijato v deklarovaném rozsahu, neboť žalobce sice předložil formálně bezvadné

daňové doklady (s výjimkou výše jmenovaných), nicméně tyto doklady obsahovaly velmi obecně a neurčitě vymezený předmět plnění, přičemž absentovaly jakékoliv bližší údaje (k tomu viz bod [23], [33] a [34] napadeného rozhodnutí). Pokud se žalobce ohrazuje proti požadavku žalovaného, aby bylo zboží konkrétněji specifikováno, soud uvádí, že ačkoli obecně platí, že předmět a rozsah plnění nemusejí být na daňovém dokladu uvedeny vyčerpávajícím způsobem, stále je nutno trvat na tom, aby bylo patrné a určitelné, za jaká konkrétní plnění byla cena účtována tak, aby bylo možno ověřit, že účtovaná cena právě tomuto plnění a jeho rozsahu odpovídá. Soud přitom považuje za podstatné, že žalobce zároveň nepředložil žádné dodací listy, písemné smlouvy, objednávky nebo jiné doklady, z nichž by bylo možno tyto absentující údaje zjistit. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že v případě, kdy je předmět a rozsah zdanitelného plnění uveden na daňových dokladech natolik obecným způsobem, že není seznatelné, co přesně bylo předmětem plnění a v jakém rozsahu bylo plněno, má plátce daně povinnost prokázat, o jaký předmět plnění se jednalo a v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006-133, ze dne 27. 6. 2008, č. j. 8 Afs 124/2006-123, nebo ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Afs 238/2017-25).

36. Žalobce přitom uzavíral se svými dodavateli smlouvy výhradně ústně při absenci písemných objednávek (viz body [23] a [35] napadeného rozhodnutí). Pokud žalobce uvádí, že v době uskutečnění zdanitelného plnění nic nenasvědčovalo odchylce od standardního obchodního styku, soud uvádí, že jak je uvedeno v bodu [28] napadeného rozhodnutí, z obchodního rejstříku byly v době uskutečnění zdanitelných plnění patrné skutečnosti, na základě kterých lze dojít k závěru o vyšší rizikovosti dodavatelů. Lze dodat, že k pochybnostem přispělo i to, že v době uskutečnění plnění neměli dodavatelé provozovny ani žádné zaměstnance (viz bod [25] a [29] napadeného rozhodnutí) a rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce disponoval prostory ke skladování (viz body [26] a [31] napadeného rozhodnutí). Pokud žalobce uváděl, že správce daně měl požádat o součinnost kompetentní oddíly daňové správy, které mají na starosti evidence kontrolních hlášení, pak soud ve shodě s daňovými orgány uvádí, že samotné formální vykazání daňového dokladu v kontrolním hlášení či v daňovém přiznání dodavatele není způsobilé prokázat, zda k zdanitelnému plnění fakticky došlo tak, jak je v daňových dokladech deklarováno (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2021, č. j. 57 Af 16/2020-51).
37. Žalobce hradil zboží výhradně v hotovosti, přičemž z předložených příjmových dokladů vyplynulo, že úhrady běžně probíhaly s časovým odstupem ode dne uskutečnění plnění. Z příjmových dokladů taktéž nebylo zřejmé, jaká osoba hotovost přijala (viz body [24] a [31] napadeného rozhodnutí). Namítá-li žalobce, že provádění hotovostních plateb je běžnou praxí, soud uvádí, že žalobce nepochybně měl plné právo zvolit si (při nepřekročení zákonných limitů) pro svá plnění formu hotovostních plateb. Zároveň se na něho však též vztahuje povinnost prokázat v zákonem stanovených časových obdobích zpětně uskutečnění zdanitelných plnění, které zahrnul do daňového přiznání a nárokoval si za ně nadměrný odpočet DPH. Je přitom obecně známou skutečností, že dokázat realizaci platby v hotovosti je podstatně náročnější než platby provedené prostřednictvím bankovní instituce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 10 Afs 192/2014-42).
38. K námitce žalobce, že žalovaný uvedl pouze tři doklady, které byly hrazeny s časovým odstupem od uskutečnění plnění, soud předně uvádí, že žalobce v rámci odvolacího řízení namítal, že správce daně zpochybnil deklarovaný způsob úhrady zboží na základě jednoho příjmového dokladu. Tuto námitku žalovaný vypořádal v bodu [55] napadeného rozhodnutí,

přičemž v bodu [24] napadeného rozhodnutí demonstrativně uvedl další tři daňové doklady, v jejichž případě byla platba provedena až po dni uskutečnění zdanitelného plnění. Z formulace tohoto bodu je přitom zjevné, že se nejednalo o toliko tři případy. Za situace, kdy je ze spisového materiálu (viz příložené CD na č. l. 60) patrné, které daňové doklady byly hrazeny až po uskutečnění zdanitelného plnění a které nikoliv, soud neshledává pochybení v tom, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl demonstrativním výčtem pouze několik z nich. Lze dodat, že skutečnost, že datum úhrady běžně nekorespondovalo s datem uskutečnění zdanitelného plnění, vyvrátila tvrzení žalobce ohledně způsobu uskutečnění zdanitelného plnění, kdy žalobce tvrdil, že zboží bylo nakupováno v režimu „cash and carry“, jehož podstatou je, že odběratel uhradí zboží při převzetí (k tomu viz body [24], [25], [31] a [55] napadeného rozhodnutí). Argumentace žalobce, že z pohledu daně z přidané hodnoty je důležité datum zdanitelného plnění, nikoliv datum úhrady, tak není důvodná, neboť správce daně posuzoval datum úhrady pouze z pohledu prokázání tvrzení žalobce ohledně způsobu uskutečnění zdanitelného plnění.

39. K argumentaci žalobce ohledně nečitelnosti podpisů na příjmových dokladech soud konstatuje, že tato nijak nevyvrací zjištění daňových orgánů, že z příjmových dokladů není patrné, kdo od žalobce platbu v hotovosti přijal, a tedy, zda se jednalo o osoby oprávněné jednat za deklarované dodavatele. Žalobce v průběhu řízení ani žádnou takovou osobu neoznačil (viz bod [29] napadeného rozhodnutí). Námitka žalobce, že pokud by jeho dodavatel platbu v hotovosti neobdržel, tak by se jí domáhal v občanskoprávním řízení, je v situaci, kdy správce daně nabyl pochybnosti, zda byla předmětná zdanitelná plnění vůbec od deklarovaných dodavatelů a v deklarovaném rozsahu a způsobu přijata, nedůvodná. Soud souhlasí s daňovými orgány, že uvedená skutečnost jen prohloubila pochybnosti správce daně ohledně přijatých plnění.
40. Žalobce nevedl ani skladovou evidenci. Pokud v této souvislosti namítá, že řádně vedl elektronickou evidenci tržeb, ze které je zjevné, jakým způsobem a jaké zboží při své podnikatelské činnosti prodával, soud k tomu odkazuje na body [37] a [61] napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s obdobnou námitkou žalobce již řádně a správně vypořádal. Ani dle stanoviska soudu údaje z elektronické evidence tržeb nemohou nahradit skladovou evidenci.
41. K argumentaci žalobce ohledně účasti žalobce na daňovém podvodu soud uvádí, že tato námitka se mýlí s předmětem sporu, neboť správce daně v daném případě nedospěl k závěru, že se žalobce účastnil daňového podvodu, jak ostatně poukázal žalovaný již v bodu [58] napadeného rozhodnutí. Pokud jde o námitky vztahující se k zahájenému trestnímu stíhání, soud v první řadě uvádí, že žalovaný měl v bodu [30] napadeného rozhodnutí zjevně na mysli prvostupňové daňové řízení, nikoliv řízení trestní, jak se žalobce mylně domnívá. Skutečnosti uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání přitom správce daně zmiňuje pouze pro potvrzení pochybností, které měl ohledně souladu přijatých plnění s údaji deklarovanými v daňových dokladech. Neporušuje současně ani presumpci nevinny, neboť nečiní žalobce vinným z žádného trestného činu; stejně tak nečiní ani žalovaný. Obecně přitom platí, že daňové orgány mohou ve svých rozhodnutích argumentovat též rozhodnutími, které mají původ v trestním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57). V tomto kontextu soud zdůrazňuje, že daňové právo není trestním právem. Svět daňového a trestního práva je oddělený, podmínkou doměření daně rozhodně není zjištění daňového trestného činu. I přes četné rozdíly v optice, kterou trestní a daňové právo hledí na stejné nebo související

skutečnosti, nelze však výsledky příslušných orgánů uvnitř trestního řízení při správě daní bez dalšího ignorovat, což jistě platí i naopak. I orgány činné v trestním řízení vycházejí z podkladů vzešlých v daňovém řízení. Takové skutečnosti proto patří mezi ostatní běžné podklady, s nimiž správce daně pracuje při stanovení daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 10 Afs 43/2020-35).

42. Soud tedy shrnuje, že uvedené četné dílčí pochybnosti byly jednoznačně ve svém souhrnu schopny založit důvodné a vážné pochybnosti ve vztahu k předmětným plněním. Nepředstavovaly přitom pouhý subjektivní úsudek žalovaného, jak se žalobce domnívá, ale jednalo se o objektivní skutkové důvody, které mají svou oporu ve spise. Správce daně tedy unesl svoji část důkazního břemene a prokázal dostatečné pochybnosti ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Žalobce přitom tyto pochybnosti nevyvrátil, tedy své důkazní břemeno neunesl, a správce daně byl proto oprávněn rozhodnout v jeho neprospěch. Namítá-li žalobce v této souvislosti, že správce daně měl provést analýzy finančních toků mezi ním a dodavatelem, lze v zásadě souhlasit s žalovaným, že hotovostní platby neposkytují patřičnou auditní stopu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Soud však považuje za podstatné a opakovaně zdůrazňuje, že v daném případě to byl žalobce (daňový subjekt), koho tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Správce daně své důkazní břemeno unesl, jak bylo popsáno výše. Povinností správce daně však v žádném případě nebylo z vlastní iniciativy vyhledávat důkazy ve prospěch daňového subjektu a vyvracet si vlastní pochybnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 5/2005-58, či ze dne 10. 5. 2007, č. j. 7 Afs 195/2006-123).
43. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žádný předpis nestanoví konkrétní podmínky, které musí daňový subjekt obecně splnit, aby se vyhnul riziku, že mu bude nárok krácen, pak soud odkazuje na § 72 a § 73 zákona o DPH, neboť právě tato ustanovení nárok na odpočet daně a podmínky pro jeho uplatnění upravují. Z těchto ustanovení vyplývá, že chce-li daňový subjekt nárok na odpočet daně uplatnit, je povinen tvrdit, že od jiné osoby, která musí být v době transakce také plátcem DPH, přijal určité zboží či služby, které zákon označuje jako zdanitelná plnění (§ 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH]. Současně musí svá tvrzení prokázat, což, jak soud uvedl již výše, činí zpravidla svým účetnictvím, tedy předložením daňových dokladů s předepsanými náležitostmi ke konkrétním transakcím. Přestože je prokazování nároku na odpočet DPH prvotně záležitostí dokladovou, je nezbytné respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Nedojde-li k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je v daňových dokladech deklarováno, neboť o faktickém stavu, tj. jeho faktické realizaci jsou pochybnosti, nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH ani doklad se všemi požadovanými náležitostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Afs 191/2019-32). Žalobce se tedy mylí v tom, že k prokázání zdanitelného plnění stačí jen předložit daňový doklad. Naopak ani formálně bezvadný daňový doklad nestačí, jsou-li tu dány podezřelé skutkové okolnosti. Rovněž kontrola daňových dokladů prostřednictvím jednatele a účetní nic nevypovídá o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění.
44. Pokud jde o zcela obecně formulovanou námitku, že žalovaný nepochopil, jakým způsobem probíhaly obchodní případy žalobce, soud k této námitce se stejnou měrou obecnosti konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal celou řadu nestandardností v žalobcově obchodním styku s dodavatelem (viz zejména shrnující bod [35] napadeného rozhodnutí), přičemž soud souhlasí s žalovaným, že s ohledem na souhrn těchto

nestandardností se obchodní styk žalobce s dodavateli z běžných obchodních transakcí vymykal. Žalobce přitom v podané žalobě neuvedl žádnou ucelenou argumentaci, která by byla způsobilá tento závěr žalovaného vyvrátit. K rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 1. 2016, č. j. 57 Af 7/2014-125, soud uvádí, že tento není dostupný na www.nssoud.cz, nicméně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-55, plyne, že uvedený rozsudek byl Nejvyšším správním soudem zrušen. Navíc je zřejmé, že se rozsudek týkal problematiky daňového podvodu, avšak, jak soud již zdůraznil výše, v daném případě nebyl žalobci nárok na odpočet uznán z důvodu nesplnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet, nikoliv z důvodu účasti žalobce na daňovém podvodu.

45. I s ohledem na vyjádření žalovaného k podané žalobě soud závěrem pro úplnost uvádí, že v nynějším případě, na rozdíl od rozsudku Kemwater, zůstává sporná nejen osoba dodavatelů, ale i řada dalších okolností (rozsah a předmět poskytnutého plnění, způsob poskytnutí plnění a jeho použití pro ekonomickou činnost žalobce), což je z hlediska využití závěrů z rozsudku Kemwater zásadní a podstatné. Proto nemohou mít závěry přijaté ve věci Kemwater na posouzení této věci žádný vliv.

Závěr a náklady řízení

46. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. dubna 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu